

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeči stranki: Antonio Romano, Lidia Romano

Tožena stranka: DSL Bank

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 6(2)(c) Direktive 2002/65/ES⁽¹⁾ razlagati tako, da nasprotuje nacionalni zakonodaji ali praksi, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ki ne določa, da se pravica do odstopa od pogodbe ne uporablja za posojilno pogodbo, sklenjeno na daljavo, ki sta jo na potrošnikovo izrecno željo obe stranki že v celoti izpolnili, preden potrošnik uresniči svojo pravico do odstopa od pogodbe?
2. Ali je treba člene 4(2), 5(1), 6(1), drugi pododstavek, druga alineja, in 6(6) Direktive 2002/65/ES razlagati tako, da se za presojo ustreznosti obveščanja na podlagi določb nacionalnega prava za izvajanje členov 5(1), 3(1), točka (3)(a), Direktive 2002/65/ES in izvajanje pravice do odstopa od pogodbe s strani potrošnika na podlagi nacionalnega prava, ob upoštevanju vseh okoliščin posameznega primera in vseh okoliščin, ki so pomembne za sklenitev te pogodbe, upošteva povprečni potrošnik, ki je normalno obveščen ter razumno pozoren in preudaren?
3. Če sta odgovora na prvo in drugo vprašanje nikalna:

Ali je treba člen 7(4) Direktive 2002/65/ES razlagati tako, da nasprotuje predpisu države članice, ki v primeru odstopa od pogodbe o potrošniškem posojilu, sklenjene na daljavo, določa, da mora ponudnik potrošniku poleg zneska, ki ga je prejel od potrošnika na podlagi pogodbe pri prodaji na daljavo, plačati še denarno nadomestilo za koristi, pridobljene zaradi uporabe tega zneska?

⁽¹⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2002/65/ES z dne 23. septembra 2002 o trženju finančnih storitev potrošnikom na daljavo in o spremembi Direktive Sveta 90/619/EGS ter direktiv 97/7/ES in 98/27/ES (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 4, str. 321).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemska)
28. februarja 2018 – X BV/Staatssecretaris van Financiën

(Zadeva C-160/18)

(2018/C 182/11)

Jezik postopka: nizozemščina

Predložitveno sodišče

Hoge Raad der Nederlanden

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: X BV

Tožena stranka: Staatssecretaris van Financiën

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 3(2), (4) in (5) Uredbe (ES) št. 1484/95⁽¹⁾ v povezavi s členom 141 Uredbe (ES) št. 1234/2007⁽²⁾ razlagati tako, da je postopek preverjanja iz navedenega člena tudi v primeru naknadnega preverjanja namenjen le zagotovitvi, da se pristojni organi pravočasno seznanijo z dejstvi ali okoliščinami, ki se nanašajo na zaporedne transakcije, ki lahko vzbudijo dvom o pravilnosti navedene uvozne cene CIF in ki lahko vodijo do podrobnejših kontrol?

Ali pa je pravilen nasprotni pristop in je treba postopek preverjanja iz člena 3(2), (4) in (5) Uredbe št. 1484/95 tudi v primeru naknadnega preverjanja razlagati tako, da ena ali več nadaljnjih prodaj s strani uvoznika na trgu Skupnosti po nižji ceni od navedene uvozne cene CIF pošiljke, povečane za znesek dolgovanih uvoznih dajatev, ne izpolnjuje zahtevanih pogojev (za prodajo) na trgu Skupnosti, tako da so že zaradi tega dolgovane dodatne dajatve? Ali je za odgovor na zadnje vprašanje pomembno, ali je uvoznik zgoraj navedeno nadaljnjo prodajo ali nadaljnje prodaje opravil po ceni, ki je nižja od veljavne reprezentativne cene? Ali je v zvezi s tem pomembno, da se je reprezentativna cena v obdobju pred 11. septembrom 2009 izračunavala drugače kot v obdobju po tem datumu? Ali je za odgovor na to vprašanje pomembno tudi, ali so kupci v Uniji podjetja, ki so povezana z uvoznikom?

2. Če je odgovor na vprašanja pod 1 zgoraj, da pomenijo nadaljnje prodaje z izgubo zadosten razlog za zavrnitev navedene uvozne cene CIF, kako je treba potem določiti višino dolgovanih dodatnih dajatev? Ali je treba podlago za izračun ugotoviti po metodah, ki so za določitev carinske vrednosti določene v členih od 29 do 31 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti⁽³⁾? Ali pa je treba to podlago ugotoviti izključno na podlagi veljavne reprezentativne cene? Ali v obdobju pred 11. septembrom 2009 člen 141(3) Uredbe (ES) št. 1234/2007 nasprotuje temu, da se uporabi za to obdobje določena reprezentativna cena?
3. Če iz odgovora na vprašanja pod 1 in 2 izhaja, da je za obveznost plačila dodatnih dajatev odločilno, da so bili uvoženi proizvodi na trgu Skupnosti prodani naprej z izgubo, in da je treba kot podlago za izračun zneska dolgovanih dodatnih dajatev zato upoštevati reprezentativno ceno, ali je člen 3(2), (4) in (5) Uredbe (ES) št. 1484/95 ob upoštevanju sodbe Sodišča Evropske unije z dne 14. decembra 2001, Kloosterboer Rotterdam B.V. (C-317/99, EU:C:2001:681), združljiv s členom 141 Uredbe (ES) št. 1234/2007?

⁽¹⁾ Uredba Komisije (ES) št. 1484/95 z dne 28. junija 1995 o podrobnih pravilih za izvajanje sistema dodatnih uvoznih dajatev in o določitvi dodatnih uvoznih dajatev v sektorjih perutninskega mesa in jajc ter za albumine iz jajc in o razveljavitvi Uredbe št. 163/67/EGS (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 17, str. 437).

⁽²⁾ Uredba Sveta (ES) št. 1234/2007 z dne 22. oktobra 2007 o vzpostavitvi skupne ureditve kmetijskih trgov in o posebnih določbah za nekatere kmetijske proizvode (Uredba o enotni SUT) (UL 2007, L 299, str. 1).

⁽³⁾ UL 1992, L 302, str. 1.

**Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Rechtbank Noord-Nederland (Nizozemska)
1. marca 2018 – HQ, IP, čigar zakonita zastopnica je HQ, JO/Aegean Airlines SA**

(Zadeva C-163/18)

(2018/C 182/12)

Jezik postopka: nizozemščina

Predložitveno sodišče

Rechtbank Noord-Nederland

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeče stranke: HQ, IP, čigar zakonita zastopnica je HQ, JO

Tožena stranka: Aegean Airlines SA

Vprašnji za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 8(2) Uredbe št. 261/2004⁽¹⁾ razlagati tako, da potnik, ki ima na podlagi (v nacionalno pravo prenesene) Direktive 90/314/EGS⁽²⁾ o paketnem potovanju pravico, da zahteva povračilo cene vozovnice od organizatorja potovanja, ne more zahtevati več nobenega povračila od letalskega prevoznika?